

ЕКОНОМІЧНЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ – ПРОГНОЗ ДО 2040 РОКУ

Я був і залишаюсь оптимістом стосовно України. Ніколи не любив Україну так сильно, як зараз. Усі події сьогодення змусили "відкрити очі" навіть сліпих, бо мені здається, що не задумається тільки той хто не думає зовсім. Кожен день я стикаюсь з людьми, по роботі або по власному питанню, і кожен раз чую різні думки з приводу того, що буде далі? Як нам жити? Чи взагалі буде наша країна жити і процвітати чи ні. Взагалі ситуацію України особливо політичну і економічну я не люблю обговорювати з колегами, друзями чи з просто навіть знайомими, але відповідь на всі ці питання одна:

"Країну при народженні не вибирають, як не вибирають і батьків, так ми можемо змінити місце проживання або роботи і переїхати але хтось з Вас йде вибирати нових батьків коли зі своїми посварився?" Сподіваюсь думку мою зрозуміли і я хочу перейти до питання яке постає перед нами усіма майже кожен день. Питання про Економічне майбутнє України – про те як я його бачу через 15,20,30 років.

Нинішній конфлікт з Росією з Україною буде залишатися в центрі міжнародної системи в найближчі кілька років, але ми не думаємо, що Російська Федерація здатна проіснувати в своєму нинішньому вигляді ще десять років. Переважна залежність від експорту вуглеводнів і непередбачуваність цін на нафту не дозволяють Москві підтримувати державні інститути на всій великій території Російської Федерації. Ми очікуємо помітного ослаблення влади Москви, що призведе до формального і неформального роздроблення Росії. Безпека російського ядерного арсеналу буде все більш важливою проблемою в міру того, як цей процес почне прискорюватися до кінця десятиліття. Ми вступили в епоху занепаду національних держав, створених

Європою в Північній Африці і на Близькому Сході. Влада в багатьох з цих країн більше не належить державі і перейшла до збройних партій, які не здатні виграти один у одного. Це призвело до напруженої внутрішньої боротьби. СІЛА готові брати участь в таких конфліктах за допомогою авіації та обмеженого втручання на землі, але не можуть і не хочуть забезпечувати їх міцне дозвіл. Туреччина, чию південний кордон ці війни роблять уразливою, буде повільно втягуватися в конфлікт. До кінця десятиліття Туреччина перетвориться на велику регіональну державу, і в результаті посиляться змагання між Туреччиною і Іраном.

Китай перестав бути країною швидкого зростання і низьких зарплат і увійшов в нову фазу, яка стане новою нормою. Ця фаза передбачає набагато більш повільне зростання і все жорсткішу диктатуру, стримуючу різноспрямовані сили, породжувані повільним зростанням. Китай продовжить бути великою економічною силою, але перестане бути двигуном глобального зростання. Ця роль перейде до групи розрізнених країн, які ми визначаємо терміном "16 Пост-Китайських Країн": велика частина Південно- Східної Азії, Східна Африка і частини Латинської Америки. Крім того, Китай не буде джерелом військової агресії. Основним претендентом на панування в Східній Азії залишається Японія, завдяки одночасно географії та величезну потребу японської економіки в імпорті.

Сполучені Штати продовжать бути великої економічної, політичної і військової силою, але їх втручання буде менш активним, ніж раніше. Низький рівень експорту, зростаюча енергетична незалежність і досвід минулих десяти років приведуть до більш обережного відношення до економічного і військового втручання в справи планети. Американці наочно побачили, що відбувається з активними експортерами, коли покупці не можуть або не хочуть купувати їх продукти. СІЛА усвідомлюють, що Північній Америці досить для процвітання, за умови виборчих втручань в інших частинах світу. Великі стратегічні загрози Америка буде зустрічати відповідною силою, але відмовиться від ролі світової пожежної команди.

Це буде хаотичний світ, де багато регіонів чекає зміна варті. Незмінною залишиться тільки влада Сполучених Штатів, в більш зрілої формі – влада, яка буде все менше на увазі, тому що в найближче десятиліття їй будуть користуватися не так активно, як раніше.

Європейський Союз, схоже, не в змозі вирішити свою фундаментальну проблему, і це не єврозона, а зона вільної торгівлі. Німеччина – центр тягіння Європейського Союзу; німці

експортують більше половини свого ВВП, і половина цього експорту припадає на інші країни ЄС. Німеччина створила виробничу базу, яка у багато разів перевищує її власні потреби, навіть за умови стимулювання національної економіки. Від експорту цілком залежать зростання, повна зайнятість і соціальна стабільність. Структури Європейського Союзу – включаючи оцінку євро і безліч внутрішніх європейських правил – тільки посилюють цю залежність від експорту.

Це розколює і без того роздроблену Європу щонайменше на дві частини. У середземноморській Європі і таких країн як Німеччина або Австрія абсолютно різні поведінкові патерни і потреби. Немає єдиної політики, яка підходила б всій Європі. Це з самого початку було головною проблемою, але тепер наближається переломний момент. Що йде на благо однієї частини Європи, шкодить іншій.

Націоналізм вже значно виріс. Його посилює українську кризу і заклопотаність східноєвропейських країн очікуваної загрозою з боку Росії.

Не буває безболісних десятиліть, і навіть в самі спокійні часи хтось продовжує страждати. Кризи, які ми чекаємо в наступні десять років – не найважчі за минуле століття, і не важче тих, які ще будуть.

Пройде 15-20 років і наша країна розправить плечі, встане з колін і буде економічно підкованою та розвиненою в усіх напрямках.

Шагос Р.Л.

*Студент 7-го курсу
Національної академії управління*